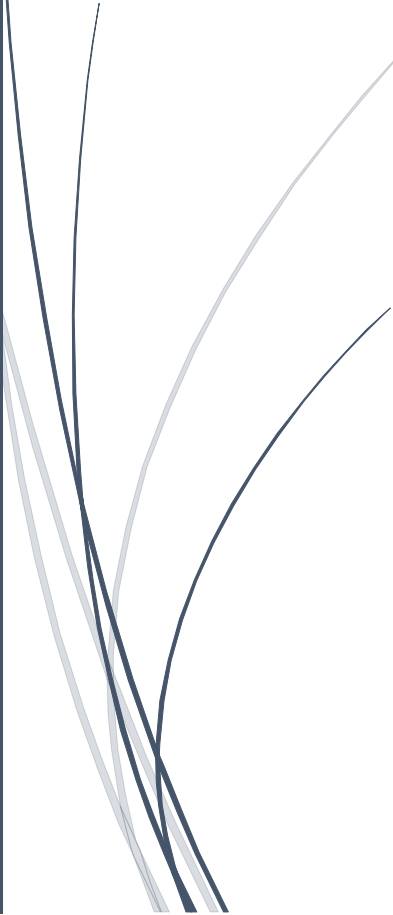

MART

ÇOK UZAKTA OLANLARIN SESİ...

İÇİNDEKİLER

1 Mehmet Akif ERSOY

Minik Yürekler Büyük Şairler... 4

5 Yol Yorgunu

Proje Bina Yapar Mı? 6

8 Didem MADAK

ÇIRAK ORTAOKULU
MART

Boğaz Harbi nedir?
 Var mı ki dünyâda eşi?
 En kesif orduların yükleniyor
 dördü beşi,
 -Tepeden yol bularak
 geçmek için Marmara'ya-
 Kaç donanmayla sarılmış
 ufacık bir karaya.
 Ne hayâsızca tehaşşüd ki
 ufuklar kapalı!
 Nerde -gösterdiği vahşetle-
 "bu: bir Avrupalı!"

Dergimizin ilk Mart sayısında yer verdiğimiz Milli Şair MEHMET AKİF ERSOY...

Şair kimliğinin dışında bir veteriner ,bir vekil ve en önemlisi bir vatansever ...Hepimiz onu İstiklal Marşı'nın yazarı olarak biliyoruz bir ancak bu kadar şairine ait ve ancak bu kadar milletine ait olabilir. Kahraman ordumuza diye başlayan bir şiir ... İstiklal Marşı Mehmet Akif yapan şiirdir.

Kutsal kitabı "oku "diye başlayan bir ümmet ve Marşı "Korkma" diye başlayan bir milletin sırtı asla yere gelmez.

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
 Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
 O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
 O benimdir, o benim milletimindir ancak.

HAYATI

Mehmet Âkif Ersoy 20 Aralık 1873'te İstanbul'da, Fatih ilçesi Sarıgözel Mahallesinde dünyaya geldi. Annesi Buhara'dan Anadolu'ya geçmiş bir ailenin kızı olan Emine Şerif Hanım; babası ise Kosova doğumlu, Fatih Camii medrese hocalarından Mehmet Tahir Efendi'dir. Babası, ona ebced hesabıyla doğum tarihini ifade eden "Rağif" adını verdi. Fakat telaffuzu zor geldiğinden arkadaşları ve annesi ona "Âkif" ismiyle seslendi, zamanla bu ismi benimsedi.

İlk öğrenimine Fatih'te Emir Buhari Mahalle Mektebi'nde başladı. İki yıl sonra iptidai (ilkokul) bölümüne geçti ve babasından Arapça öğrenmeye başladı. Ortaöğrenimine Fatih Merkez Rüştiyesi'nde başladı (1882). Aynı zamanda Fatih Camii'nde Farsça derslerini takip etti. Mehmet Âkif, rüştiyedeki eğitimi boyunca Türkçe, Arapça, Farsça ve Fransızca dillerinde hep birinci oldu. Rüştiyeyi bitirdikten sonra 1885'te dönemin gözde okullarından Mülkiye İdadisi'ne kaydoldu. 1888'de okulun yüksek kısmına devam etmekte iken babasını kaybetti. Ertesi yıl büyük Fatih yangınında evlerinin yanması aileyi yoksulluğa düşürdü. Babasının öğrencisi Mustafa Sıtkı aynı arsa üzerine küçük bir ev yaparak aileyi bu eve yerleştirdi. Mehmet Âkif öncelikle meslek sahibi olmak ve yatılı okulda okumak istediği için Mülkiye İdadisi'ni bıraktı. O yıllarda yeni açılan ve ilk sivil veteriner yüksekokulu olan Ziraat ve Baytar Mektebi'ne (Tarım ve Veterinerlik Okulu) kaydoldu. Okul yıllarında spora büyük ilgi gösterdi; başta güreş ve yüzücülük olmak üzere uzun yürüyüş, koşma ve gülle atma yarışlarına katıldı; şiiere olan ilgisi okulun son iki yılında arttı. Mektebin baytarlık bölümünü 1893 yılında birincilikle bitirdi. Daha sonra bu okulda Türkçe öğretmenliği yapacaktır. Resimli Gazete'de Servet-i Fünun Dergisi'nde şiirleri ve yazıları yayımlanacaktır.

Safahat'ın Bölümleri

1. **Safahat:** Bazı meseleler dokunan Mehmet Akif muhitimizi saran korkunç hastalığı da sezmiştir. Tembellik ve meskenet... Fazla boşanmalar ve aile hayatımızın bozukluğu.

2. **Safahat:** Diğer adı Süleymaniye Kürsüsünde'dir. Bu kısımda mahali meseleler değil, büyük ve umumi davalar incelenmiştir. Bakışlar islam alemine ve memleketimize çeviriyor. Bu kadar geri olmamızın sebeplerini irdeliyor Akif. Bunun yanında gerilikten kurtulmak için çözüm yolları da ortaya koyuyor.

3. **Safahat:** Bir diğer adı Hakkın Sesleri'dir. Bu kısımda ise şair Balkan Harbi felaketini dile getirir.

4. **Safahat:** Mehmet Akif buna ise Fatih Kürsüsünde ismini vermiştir. Bu kısımda ise tekrar toplumumuzun ilerleme ve kalkınma meselesine dönüyor şair.

5. **Safahat:** Hatıralar olarak da anılır. Burada ahlak meselelerine önemle temas ediyor ayrıca umumi harpten de bahsediyor.

6. **Safahat: Asım** olarak da bilinir. Umumi harp ve viran çıkan vatan konu edilen şeylerdir. Bu eserde ortaya konan en büyük dava ve eserin ruhu, bizi kurtaracak nesildir. Bu nesil ise gençliktir. Bu nesli **Asım** temsil ediyor. Ayrıca şairin çok bilinen **Çanakkale Şehitlerine** şiiri de bu eserin bir parçasıdır.

7. **Safahat:** Diğer adı ise **Gölgeler**'dir. Umumi harp sonu yazılan ve bizi çalışmaya teşvik eden manzumeler barındırıyor.

Son olarak ise dikkatinizi bir şeye çekmek istiyorum. İstiklal Marşı Mehmet Akif'in hiçbir eserinde yoktur. Çünkü şair bu marşı halkın olarak görüyor ve hiçbir eserine koymuyor ve dile getirmiyor. Mehmet Akif Ersoy'u saygıyla anıyoruz.

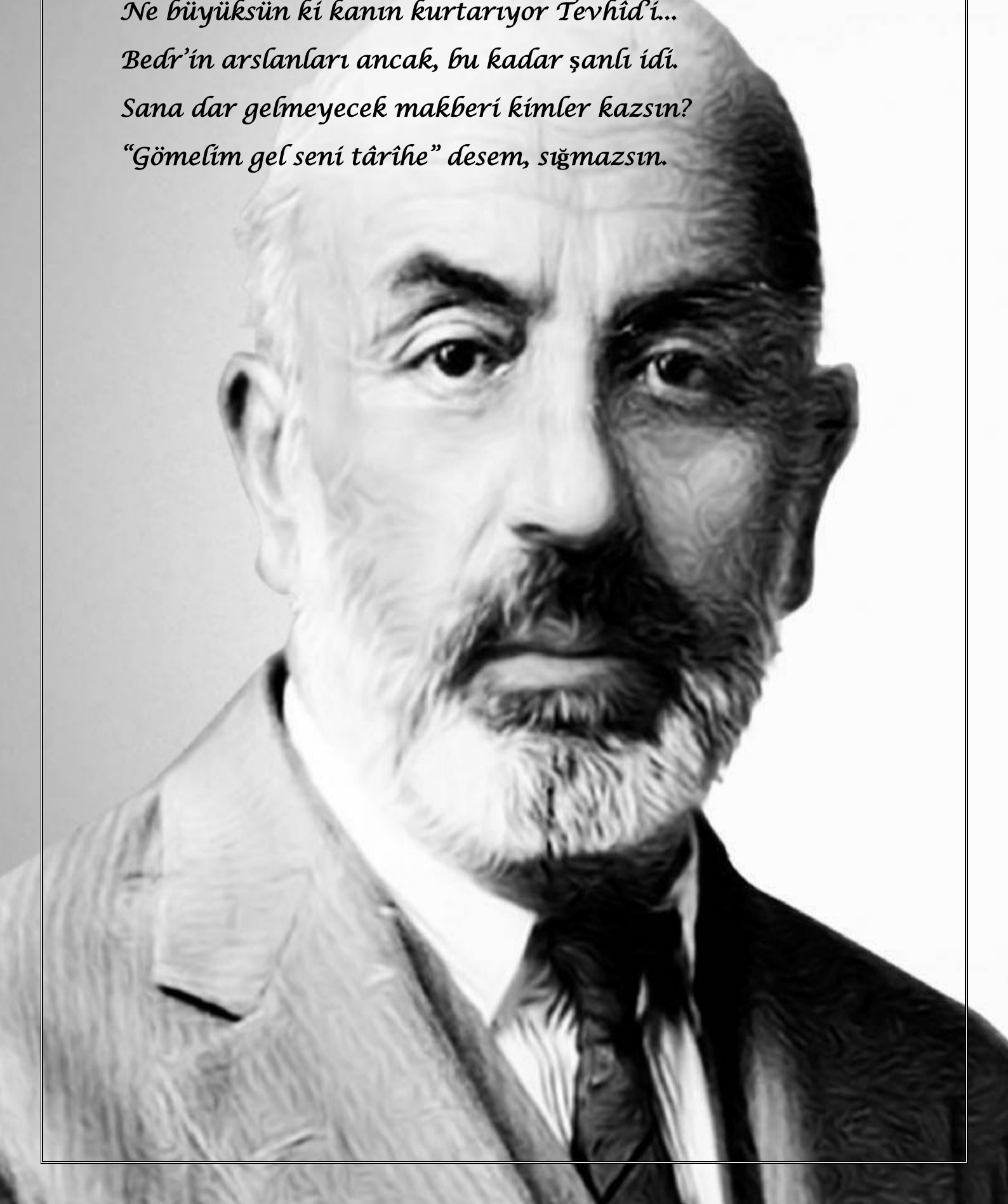
Mehmet Âkif'in hem öğrencilik hem de hocalık yaptığı bu mekânda bugün İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi hizmet vermektedir. Mehmet Âkif ve arkadaşlarının yemekhane salonu bugün İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi Mehmet Âkif Ersoy Fuaye Salonu olarak kullanılmakta, iç kapı üzeri ve çevresini tam kıtalarıyla İstiklâl Marşı ve Âkif'in büyük portresi süslemektedir.

II. Meşrutiyet'in büyük etkisinde kalan Âkif, arkadaşı Eşref Edip ve Ebül'ula Mardin'in çıkardığı ve ilk sayısı 27 Ağustos 1908'de yayımlanan **Sırat-ı Müstakim** dergisinin başyazarı oldu. Balkan Savaşı, Çanakkale Muharebeleri ve Kurtuluş Savaşı dönemlerinde çeşitli görevlerde bulunup, Balıkesir'e giderek 6 Şubat 1920 günü Zağnos Paşa Camii'nde çok heyecanlı bir hutbe verdi. Halkın beklenmedik ilgisi karşısında daha birçok yerde hutbe verdi, konuşmalar yaptı ve İstanbul'a döndü.

1921'de Ankara'da **Taceddin Dergâhi**'na yerleşen Mehmet Âkif, 500 lira ödül konularak açılan İstiklâl Marşı yarışmasına başta katılmadı. Millî Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Bey'in ricası üzerine arkadaşı Hasan Basri Beyin teşvikiyle ikna oldu. Onun orduya ithaf ettiği İstiklâl Marşı, 17 Şubat günü **Sırat-ı Müstakim** ve **Hâkimiyet-i Milliye**'de yayımlandı. Hamdullah Suphi Bey tarafından mecliste okunup ayakta dinlendikten sonra 12 Mart 1921 Cumartesi günü saat 17:45'te Milli Marş olarak kabul edildi. Âkif, ödül olarak verilen 500 lirayı hayır kurumuna bağışladı.

Kurtuluş Savaşı ve zafer sonrası uzunca bir süre Mısır'da yaşayan Milli Şâirimiz Mehmet Âkif Ersoy, 17 Haziran 1936'da tedavi için İstanbul'a döndü. 27 Aralık 1936 tarihinde İstanbul'da, Beyoğlu'ndaki Mısır Apartmanı'nda vefat etti, Edirnekapı Şehitliğinde yatmaktadır. En önemli iki eseri İstiklal Marşı ve şiirlerini yedi kitap halinde topladığı **Safahat'tır**.

*Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş asker!
Gökten ecdâd inerek öpse o pâk alını değer.
Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor Tevhîd'i...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberî kâimler kazsın?
"Gömelim gel seni târîhe" desem, sığmazsın.*

12 MART

Bir bayrak düşün.
Rengini kandan simgesini aydan alan.
Bir bayrak düşün .
Uğruna binlerce can verilen.
Bir marş düşün .
İsmi gibi hedefi istiklal olan.
Bir marş düşün .
İlk kelimesi "korkma" diye haykıran.
Bir halk düşün .
Bir karış toprak için
Can veren.
Bir halk düşün .
İnancı uğruna dünyayı karşısına alan...

İHSAN ÇIRAK 6/A

İSTİKLAL MARŞIMIZ

Vatan millet aşkını
Yaşarız hep onunla
Bayrağım...
Dalgalanır marşımınla.
Eşi yoktur dünyada
Benim asil soyumun
Her mısra bir semboldür.
Millet ruhunun aşkına.
Dalga dalga göklerde
Marşım ile bayrağım
Marşım ile doğdum ben
Marşım ile yaşarım.

ZENAN ELİF TAŞKIRAN 6/C

18 MART

Yer altında yatan şehidim
Günlerden 18 Mart yıllardan 1915
Kaldırıyor 256 okkalık mermiyi Seyit Onbaşı
Yemek yoktu, su yoktu.
Namus , şeref meselesi
Vatan uğruna ölmek.
Fransız , İngiliz, İtalyan
Geliyordu düşman acımasızca.
Silah azdı ,mermi az.
Düşman çok.

SONER ŞAHİN 5/A

KAZANINCAYA DEK SAVAŞIRIZ

Sene bin dokuz yüz on beş
Mevsim bahar, aylardan Mart
Cepheye gidiyor Mehmetçik
Destan yazmaya
Yaşları henüz on beş.

Ordu Mehmetçik dolu
Seyit 'in mermilerle dolu kolu
Düşman geçemez Çanakkale'yi
Verdi Atam bu emri.

FATMA ÖZORAL 6/A

Yol Yorgunu

Otobüs yolculuklarını hiç sevmedim.

Nedendir bilinmez her mola yerinde kendimi hiçbir yere ait hissetmezdim. Bugüne kadar tek bir yolculukta hiç durmadan ağladım. Ve o da bir otobüstü.

Bir arkadaşımınla sohbet ediyorduk. Mayısın ilk haftasıydı anneler günüydü. O annesiz ilk anneler günü.O gün tek bir söz yetti Akdeniz'in o sıcak akşamını soğutmaya tam beş yıl oldu nedense hala üşütür beni o cümle.

_ Hastane odalarında yüzüne baktım annemin , ezberledim yüzünün her çizgisini .Bir daha göremem diye...

Yutkunamadım ...Yutkunamadık...

Yanınızdaki birinin artık olmayacak olması duygusudur bizi tüketen,yaralayan , acıtan.Derin bir hiçlik bu annesizlik galiba. Galiba diyorum çünkü bu duyguyu henüz tanımıyorum. Ben hep şöyle derdim güzel olan şey tanımsızdır ama bazı çirkin duygular da tanımsızdır. İzahını yapamadığın, penceyi açınca geçecek zannettiğin ama dışardaki havayı solumakla alakalı bir şey olmadığını penceyi kapatınca anlıyorsun. Ağlarsam rahatlarım diye ağladığımda her defasında daha fazla hatırlanır anılar bu da rutin bir iş haline gelir . Ağlamak ve hatırlamak alışkanlık haline gelir. Ben o gün senin kurduğun o cümlelerin altında ezildim. O günden sonra hangi güzel duygunun tanımı yapılabilirdi ki. Annesi ölen bütün kız çocukları anneleriyle beraber ölür. Annenin ölmesi demek ekmeğin, sütün , duman kokusunun ölmesi demek .Bir evde sıcak ekmeğin kokusu demek anne demektir. Ekmek pişiren her komşunun kapısının eşliğinden geçerken çocukluğumun içinden geçerim . Çocukluğum ve ekmek kokusu hiçbir annemizin kokusu kadar güzel değil.

Bunu sen de biliyorsun kardeşim. Annenin ölüm haberini duydum ama sen gitmiştin bile. Acıyı yaşayan kişi sendin ama benim sana sarılmaya ihtiyacım vardı. Senin annenin acısını yaşamak için sana ihtiyacım vardı... İşte o günden beri sevmem otobüs yolculuklarını .İki gün boyunca o uzun yolda seninle karşılaştığım zaman ne yapacağımı senin yüreğinin acısını dindirecek kelimeyi aradım. Bulamadım...Bulmuyorum...

Proje Bina Yapar Mı?

DNA

Namıdiğer Deoksiribo Nükleik Asit. Afili bir isim takılınca asıl sebep sanılanlar familyasından. Bu yazımızda kendisine farklı bir bakış açısı ile bakacağız. Fakat bundan önce bilimsel olarak bahsedelim biraz kendisinden.

“ Bütün canlı organizmaların hücrelerinde bulunan ve canlının tüm genetik özelliklerini taşıyan moleküldür. DNA ikili sarmal yapıdadır. Yani DNA'nın yapısında birbirine dolanmış şekilde iki zincir bulunur.”

Fotoğrafta da görebileceğiniz gibi çok karmaşık bir yapısı yok kendisinin. DNA; karbon, azot, fosfor, hidrojen ve oksijenden oluşmuş düzenli bir madde topluluğundan ibarettir. Canlı değildir. Aklı, iradesi, gücü(kudreti) yoktur. İçerisinde bazı şifreler, kodlar, bilgiler yazılıdır. Tıpkı binaların yapımında kullanılan projeler gibi. Her canlının dış görünüşü de dahil olmak üzere tüm özelliklerinin yazılı olduğu bir projedir, DNA. Bina projelerinde nasıl binaya ait tüm detaylar, özellikler (bina kaç katlı olacak, ne kadar demir kullanılacak, her dairede kaç oda olacak vs.vs.) mevcutsa DNA'larımızda da bize ait tüm özellikler mevcut, yazılı.

DİDEM MADAK

İlk okuduğum kitabı Ah'lar Ağacı'nın ön sayfasına şu notu yazmıştım.
"Şiirden anlamayan bir toplum için fazla güzel bir kitapsın" ...

Ve hep şu dizeleri yankılanacak beynimde
Ne bileyim Füsün
Şimdi kalkıp aramıza duvar örsen
Yine kalkıp senin senin sevdiğin renge boyarım.

Didem Madak'ın Eserleri

Grapon Kağıtları, 2000
Pulbiber Mahallesi, 2007
Ah'lar Ağacı, 2002

Didem Madak 1970 yılında İzmir'de dünyaya gelmiş Türk şairdir. Sonbahar, Ludingirra adlı dergilerde şiirleri yayınlanan Didem Madak kısa sürede adından söz ettirmiştir. Anne adı Füsün'dür. Füsün hanım'da tıpkı Didem Madak gibi kadın şairlerden biridir. Füsün hanım Didem Madak doğmadan önce yazmış olduğu bir şiiri olan "Uzun siyah saçlı kız" da Didem Madak'tan bahsetmiştir. Şiir'de Didem Madak için ışıl adı ile söz edilmiştir. Didem Madak'ın anne ve babası da öğretmendir.

Çocukluk yılları oldukça zorlu geçmiştir. Didem Madak'ın babası 1980 darbesinden sonra çalıştığı okuldaki müdürle tartışır. Bunun üzerine babası Burdur'dan Uşak'a sürülür. Yine öğretmen olan annesine tayin izni çıkmaz. Bu yüzden Didem Madak annesi ile birlikte Burdur'da yaşamaya devam eder. Babasından uzak büyüyen Didem Madak ülkenin çalkantılı dönemlerinde annesi ve diğer kız kardeşleri ile zorlu günler geçirir. Didem Madak'ın annesi Füsün Hanım evlatlarına kol kanat gerer. Her türlü kötülüklerden korur. Didem Madak 13 yaşına geldiğinde annesini kaybeder. Füsün hanım beyin tümör'ü rahatsızlığından dolayı 38 yaşında hayata gözlerini yumar. Didem Madak'ın hayatı bu noktadan sonra daha da zorlaşır.

Didem Madak annesini kaybettikten sonra onun şiirlerini okur. Annesinin izinden gitmek için onun gibi şair olmaya karar verir. Füsün hanım vefat ettikten sonra babası başka biri ile evlenir. Bu evliliği kabul etmeyen Didem Madak babası ile ilişkisini kesme kararı almıştır. Yaşamış olduğu tüm bu zorluklara rağmen Didem Madak hayata dört elle tutundu. Üniversite eğitimine devam etmek için Dokuz Eylül Üniversitesini kazanmıştır. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk bölümünden mezun olamadan okulu bırakır. Didem Madak üvey annesi ile yaşamak istemediğinden dolayı üniversite öğretiminin birinci sınıfında biri ile tanışır. Bu kişi ile gizli bir evlilik yapma kararı alır. Evliliğinin ardından okulu bırakmıştır. Didem Madak mutsuz bir evlilik yapmıştır. Bundan dolayı pişmanlık duymuştur. Geçimini ve hayatını devam ettirmek için pek çok farklı işte çalıştı. Yapmış olduğu evlilikten dolayı pişmanlık duyan Didem Madak bu evliliği uzun yıllar sürdürmez ve eşinden ayrılmaya karar verir. Didem Madak boşandıktan sonra pek çok maddi sıkıntı ile karşılaşır. Evinden ayrılmak zorunda kalan Didem Madak artık bir bodrum katında yaşamaya başlamıştır. Didem Madak'a zorlu hayat koşullarından sonra bir de kanser hastalığına yakalanmıştır. 24 Temmuz 2011 günü İstanbul'da vefat etmiştir.

Bir ilaç içsem bari diye düşündüm, Biraz kolonya sürünsem,

Ferahlasam, pencereyi açsam.

Şöyle bir şey yazdım sonra:

Yağmur, çamurlu bir elbise diyor şehre

Sıkılıyorz hepimiz bu çamurlu giysinin içinde.

Berbattı,

Bir şiire böyle başlanmazdı. İç ses diye söylendim,

Ardından Yıldırım Gürses...

Aptal aptal güldüm bir de buna.

Ayşecik vazoyu kırıyor

Ve 'tamir et bakalım' diyordu babasına.

Yapıştırırsam da parçalarını hayatımın

Su sızdırıyordu çatlaklarından.

Karnabahar kızartmıyordu asla

Başrolde kadınlar. Güçlü bir el silkeledi beni sonra

Sanırım Tanrı'nın eliydi.

Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan.

Binlerce yeşil gözü olan bir zeytin ağacı gibi,

Çok şey görmüşüm gibi,

Ve çok şey geçmiş gibi başımdan,

Ah...dedim sonra

Ah! İç ses, diye söylendim

Çocukken şöyle dua ederdim Tanrı'ya:

Tanrım bana hiç erimeyen,

Kırmızı bir bonbon şekeri yolla.

Eski tül perdelerden gelinlik biçerdik

Kardeşimle kendimize durmadan,

Olmayan çayları,

Olmayan fincanlardan içerdik.

Olmayan kapıları açardık,

Olmayan ziller çaldığında.

Siyah papyonlu olurdu mutlaka

Resim defterimizdeki damat.

Yedi günde yarattığımız dünya

Mutlu olurduk pastel koksa. Ve şimdi şöyle dua ediyorum Tanrı'ya:

Olanlar oldu tanrım

Bütün bu olanların ağırlığından beni kolla! Kaybolmak istemiştin bir zamanlar

Kapının arkasında yokum demiştin

Ve divanın altında da.

Bulamazsınız ki artık beni,

Hayatın ortasında.

Kaybolmak istemiştin bir zamanlar

Beni kimse bulamazdı

Tanrı'nın arkasına saklansam.

O kocamandı, en kocamandı o.

Bir kız çocuğunun hayalleri kadar. Bir zamanlar kendimi

Bulunmaz Hint kumaşı sanmıştım.

Kaç metredir benim yokluğum?

Benden daha çok var sanmıştım.

Benim yokluğumdan dünyaya

Bir elbise çıkar sanmıştım.

Dünyanın çıplaklığına bakmaya utanmadan

Sonunda ben de alıştım.

Ah...dedim sonra,

Ah!Güzin Ablası kitaplar olan bir kızdım,
 İçim sıkılmasa o kadar
 Tek bir satır bile okumazdım.
 Taş bebeğim ters çevrilince ağlardı
 Bir derdi var derdim.
 Derdimi demeyi ben taşbebeğimden
 öğrendim.
 Ninni derdim, ninni bebeğim!
 Cam gözlerini kapardı, naylon kirpiklerini.
 Plastik gözkapaklarının ardında,
 Bilirdim rüyaları yoktu bebeğimin,
 Gözyaşları da.
 Ağladıkça tükürüğümden sürerdim
 gözaltlarına.
 Bu kadar kolay harcamazdım rüyalarımı,
 Kırmızı çantamda bayram harçlıklarım
 olmasa.İnsan çitir ekmeği ısırduğunda,
 Kırıklar dolar kucağına,
 İşte orası umudun tarlasıdır.
 Ve orada başaklar ağırlaştığında,
 Sayısız ah dökülür toprağa.İç ses, diye
 söylendim
 Ve ah dedim sonra,
 Böyle ah demeyi beli bükük bir ahlat
 ağacından öğrendim.Dallarına salıncak
 kurardı çocuklar,
 Hızlı yaşanan bir hayatın şarkılarıydı
 salıncaklar.
 Meyveleri tatsızdı
 Eski bir lanetten dolayı
 Herkes dişlerdi acı meyvelerini,
 Ve herkes söverdi ona.
 İsmi yazardı herkes onun bağına,
 Ah derdi o. Ah!Bıçağın ucundaydı insanların
 hafızası
 'İnsan unuttur

ve insan unutulmaya mahkum olandır.'
 Tanrı şöyle derdi o zaman:
 Ah!Ne çok diken vardı ahlat ağacının
 tanrım,
 Ulaşılamazdı,
 Sen sarılmak istesen ona,
 O sana sarılmazdı.
 Ne çok dikenin vardı Tanrım!
 Ne çok isterdim,
 Sana sarılamazdım.
 Ve şöyle derdim o zaman:
 Ah!Ahlat ahların ağacıydı,
 Yaşlanmaya başlayanların,
 İtiraf edilememiş aşkların,
 Evde kalmış kızların.
 Ahlat ahların ağacıydı,
 Cezayir nasıl cezaların ülkesiyse,
 Öyleydi işte.Ve etimoloji Eti'lerden kalma
 Bir zaman birimiydi yanılmıyorsam.
 Ve yanılmıyorsam yalnız insanların,
 Kahvaltı edip ağladıkları pazar sabahları
 yokmuş o zaman.
 Mesela o zamanlar
 Mutsuz olduğunda insanlar,
 Yok olurmuş bazı dakikalar.Gülümsedim o
 sıra,
 Bazen sevinirim,
 Sevinmek nedense hep yedi yaşında
 Ve ah... dedim sonra,
 Ah!Bazen ah diyorum durmadan,
 Şimdi ben ahlatın başında,
 Otuz iki yaşında.
 Ahlar ağacı gibi.

Rengarenk çaputlar bağladım yıllarca dallarıma,

Mavi, mor, kırmızı ve yeşil,

İstedim, hep istedim,

Sen iste derdim, iste yeter ki

Vereyim.

Her istediğimi verdim.Arttım, fazlalaştım,

Eksikli yaşamaktan.

Ahlar ağacıym, gibisi fazla.

Başka bir şey istemem

Artık beyazlaşan üç-beş tel saçıma,

Hesabımı vermekten başka.Vasiyetimdir:

Dalgınlığına gelmek istiyorum

Ve kaybolmak o dalgınlıkta.At arabasıyla kağıt toplardı

Her sabah çingene kadınlar.

Üst üste yığılırdı buruşuk kirli kağıtlar

Şaşırırdım

Kadınların mı yoksa kağıtların mı memeleri kocaman?Bir zamanlar öfkem beni zora koşardı.

Kızıl yelelerim yapışırdı terli alnıma

Ne eğere gelirsin ne de semere derledi bana,Yeniden doğmuş olurum oysa,

Öldüğümü sandıklarında,

Yalnızca kağıtlarda iyi koşan bir at olarak.Vasiyetimdir:

En güçlülerinden seçilsin

Beni taşıyacak olanlar.

Ahtım olsun,

Yükleri ağırlaşsın diye iyice,

Tabutumun içinde tepineceğim.2-

Bir göl vardı evimizin karşısında,

Mavi gözleri olan,

Kara yağız bir şehirde yaşamışım meğer yıllarca.Ya siz,

Nasıl bilirdiniz çocukluğunuzu ey cemaat?

Nasıldı

Öldürdüğünüz birinin cenaze namazını kılmak?İlk üç vişneyi verdiği bahçedeki ağaç

Annem sevindiymi hatırlarım.

Ah demişti.

Ah!

Üç küçük kırmızı dünya verilmişti sanki ona.

Annem çok sevinmelerin kadınıydı.

Bazen sevinince annem gibi,

Rengarenk reçeller dizerim kalbimin raflarına.

Annem çok sevinmelerin kadınıydı,

Sıcak yemeklerin.

Başına diktikleri o taş,

Ne zaman dokunsam soğuktur oysa.

Ben okşadığımda ama, ısınır sanki biraz.İç ses!

Bu bahsi kapa!Mutfağa gidip domates çorbası pişirdim.

Çoktandır öksüz olan mutfakta

Buğulandı ve ağladı camlar,

Gözyaşlarını kuruladım perdelerin ucuyla.

Çoktandır öksüz olan dünyaya baktım,

Allah babasıyla baş başa kalmış insanlara,

Poşetin tamamını beş bardak suya boşaltınca,

Sanki biraz rahatladım.

Kazanlar dolusu çorba kaynatsam sanki,

Artık kimse mutsuz olmayacaktı.

Ah...dedim sonra,

Ah!

İç sıkıntıyla çektiirdiğimiz bu fotoğrafta,
 Aynı vampir gibi çıkacağız.
 Kırmızı çorbama ekmek doğrayınca,
 Sanki biraz ferahladım.
 Karıştırdım ve iç ses diye fısıldadım:
 Hala aç mısın? Bir tren geçti yine tam o sıra
 Ustura gibi kara,
 Düdük çala çala,
 Geçti şiirimin ortasından.
 Kes şunu dedim, kes artık!
 Oldu olacak,
 Kan kardeşi olsun ruhumla yollar.
 Merak ederdim,
 Kesik başları ve sarı ışıklarıyla
 Nereye gider bu insanlar?
 Raylar uzanırdı içimde kilometrelerce
 Bir kara yılan gibi,
 Bilemezdim menzil neresi? Ah... dedim sonra
 Ve acilen makas değiştirdim.
 İç ses, diye söylendim,
 Raydan çıkma bundan sonra. Kuyruk
 sallardı,
 annemden kalma maaşım
 her üç ayın sonunda.
 Sevinirdi,
 Kocaman bir kara kediyi okşamış gibi
 ellerim.
 Sarımsak kokulu fötr şapkalı amcalarla,
 Muhabbet ederdik kuyrukta.
 Bizler sarımsak kokan uzun bir dizinin,
 Fötr şapkalı kelimeleriydik,
 Çürük dişlerimizle bizler,
 Dökülmüş harfler gibi kelimelerden,

Saf ve pembe gülümserdik.
 Bizler her üç ayın sonunda yeniden doğan
 bebeklerdik.
 Neden ilerlemiyor bu kuyruk derdik,
 Neden hep aynı yerdeyiz,
 Hayattan söz edilirdi,
 Zor denirdi,
 Ve ardından susulurdu mutlaka. Fötr şapkalı
 amcalardan biri
 Ah derdi sonra,
 Ah!
 Kuyruk öfkeyle kıpırdanırdı o zaman. 3-
 "Bir Arap şairi şöyle demiş,
 Savaşta yenilen halkına,
 Ağlamayın, ağlamayın, acınız azalır" Uzun
 bir dize dayardı hayat her sabah karnıma
 Şiir için düelloya gelmiş bir sevgili gibi,
 Sorardı:
 Daha yazacak mısın?
 Hayır derdim,
 Artık yazmayacağım.
 Ama şöyle denir:
 Kılıç çeken kılıçla ölür.
 Ama şöyle denir:
 Kaderden kaçılmaz. Ama yazgısını yaldızlı
 çokomel kağıtları gibi,
 Tırnaklarıyla düzeltmiyor insan.
 Yıllarca biriktirdim
 rengarenk çokomel kağıtlarını kitap
 aralarında.
 Aşık olduğumda,
 Çikolata kokardı kırmızı yazgım.
 hayatıma hayat diyemem artık.
 sarı yazgım her sonbahar onu

biraz daha fazla, ömür yaptı.

Maviye de, yeşile de dili dönmez ömrümün artık.Kara yazgımı şimdi kim bilir

Hangi kitabın arasında saklıyorsun tanrım?

Ah.. dedim sonra

Ah!İç ses, diye söylendim,

Başımda rüzgar vardı

Başımda uğultular...

Kalbim usulca kıpırdadı

Ve ses çıkarırdı dokununca

Çan çiçeğiyle karıştırırdı onu belki

Bir başkası olsa.

Başımda rüzgar vardı,

Yine esiyordum

Hızla dönmeye başladı kalbim

Rüzgargülüyle karıştırırdı onu belki

Bir başkası olsa.

Başımda uğultular...

Fırtına çıktı sonra,

Yaşadığını anladı kalbim,

Böyle yaşanamaz derdi

Bir başkası olsa.Bir zamanlar meydan okumak isterdim.

Kaç meydanını okudum da bu hayatın.

Yalnızca iki harfini öğrendim:

A

H!

Ah benim nergis kokulu cehaletim...

Ruj lekeleri bıraktın bardaklarda

Anlatmak isterdin kendini durmadan

Bir bardağa bile olsa.

Ne diyecektin, ne söyleyecektin

Şairlerin şahı olsan,

Bir AH'dan başka.

Ah benim nergis kokulu cehaletim

Bana yıllarca, bunca sözü boşa söyledin.

AH!Güçlü bir el silkeledi beni sonra

Sanırım tanrının eliydi,

Sayamadım kaç ah döküldü dallarımdan,

Çok şey geçmiş gibi başımdan

Ah dedim sonra,

Ah!İç ses, diye söylendim.

Gel!

Ahlar ağacından sen de biraz meyve topla.Vasiyetimdir:

Bin ahımın hakkı toprağa kalsın...

ÜCRETSİZ

Sesimizin Ulaşacağı Yüreklere Kadar.....

TEŞEKKÜRLER SEVGİLİ OKUR